

[Oluf Pedersen.]

ringspligt, må regnes at blive bedre betalt netop på grund af kornordningen. Men desuden kommer kornordningen til at betyde et tab; der går noget til spilde. Jeg kan således nævne, at i den opgørelse, vi har fået for statens udgifter sidste år, er der en udgift på 12 mill. kr. til tørring og lager; det beløb er kommet til, det er noget, man slet ikke har regnet med, da man gennemførte ordningen.

Jeg er sikker på, at hvis man i stedet for havde gennemført grundskylden, kunne man have undgået de skadelige indgreb i den enkelte landbrugers bedrift, i landbrugets forhold i det hele taget. Det havde været en fordel. Vi mener, at kornordning og prisbinding bør falde væk. Vi har jo altid sagt, at ordninger var noget stads, ikke var til at stole på. Det hørte jeg også nu at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft gjorde gældende, og det er vi altså ikke uenige om. Landbruget har imidlertid krav på at få den pris, som svarer til, hvad det andetsteds kan opnå, men jeg mener heller ikke, det har krav på mere, og hvis opnåelsen af denne pris resulterer i, at den jord, som vi alle har ligeret til, stiger, så må den værdistigning inddrages. Derfor er der nøje forbindelse imellem grundskyld og afskaffelse af ordninger og prisbindinger.

Nu ved jeg, at socialdemokratiet har foretrukket bindinger, men når de ophæves i dag — og jeg vil antage, at de bliver det —, vil sikkert socialdemokratiet medvirke til så hurtigt som muligt at inddrage en eventuel stigning i jordværdien, for så vil der blive mening i tingene. Forresten er det et spørgsmål, om ikke også det må ændre socialdemokratiets stilling til den ordning, man har i dag, at staten giver tilskud til indkøb af kunstgødning og mergel til landbruget. Lige så vel som landbruget har krav på at få de priser, som det kan få på markedet, lige så vel må man afvise, at landbruget har krav på at få tilskud fra staten. Man må skelne mellem, hvad der tilkommer landbruget, og hvad landbruget intet krav har på.

Ved ophævelsen af bindingerne af priserne på smør, flæsk og kød må man regne med, at der sker en stigning i priserne, så at de kommer til at svare til priserne på verdensmarkedet. For flæskets vedkommende har man talt om en stigning på 70 øre. Efter de oplysninger, der har været givet fra leverandørernes side, skulle det være en gennemsnitspris, d. v. s. at visse finere varer stiger mere. Det vil blive en udmærket baggrund for en fin reklame i „Social-Demokraten“. Til gengæld bliver det sagt, at der for visse andre varer

vil blive en mindre stigning, for nogle end-også en nedgang. Nu kan vi se, om der bliver det.

Hvad angår Marshallålanene, vil jeg gerne spørge: Mener socialdemokratiet fortsat, at staten skal give lån til slagterier og mejerier, og at man skal have den ordning, som der er stillet forslag om, at skatteyderne skal betale en del af renterne? Jeg har ment, at landbruget bør have prisen på sine varer, men at det til gengæld også selv skal betale renterne for sine lån; det må være staten uvedkommende, mener jeg.

Så er der tilskudsordningerne, som jeg nok tør sige at man fra alle sider under udvalgsbehandlingen har erkendt er tossede. Det er galt, og man har erkendt det umulige heri. Man har også været inde på at ville lave det om, men så er det alligevel endt med ingenting — ja, man har måske fået lidt mere tilskud, end man havde i forvejen.

Vi tager et eksempel. Tager vi brødet, drejer det sig om en udgift for staten, der er beregnet til nu at være 104 mill. kr. om året. Det var sådan i udvalget, at hver gang man fik en ny beregning, var tallet højere. Nu er man kommet op på 104 mill. kr. for statstilskuddet til nedsættelse af rugbrødsprisen. Hvordan ville det ligge her, hvis man ikke havde en statsordning?

Vi havde i 1914 en rugbrødspris på 56 øre. Nu er rugbrødsprisen med kornordningen regnet til 54 øre, og ganger vi det med $4\frac{1}{2}$, får vi 2 kr. 50 øre for et rugbrød. Det vil sige, at rugbrødet, hvis det bliver givet fri, skulle stige med 1 kr. 33 øre. Hvis vi så vil se, hvordan det ligger med forbruget, er det sådan, at en forbrugsenhed regnes at bruge 15 brød om året, og det svarer til en udgift på 20 kr. for en forbrugsenhed. Hvis brødet intet tilskud fik, ville det altså blive 20 kr. Vi har her i landet af forbrugsenheder $3\frac{1}{2}$ million, idet børnene er sat noget ned med hensyn til forbrug, og hvis man dividerer det ind i 104 millioner, vil man se, at statens udgift pr. forbrugsenhed er 30 kr. Men den nedsættelse, som forbrugerne får, er kun 20 kr. En trediedel forsvinder, det er ordningens resultat. Det vil sige, at for hver enkelt, der får tilskud til rugbrødsprisen og skal deltage i udgiften, er det en underskudsforretning. Hvis det danske landbrug drev en sådan underskudsforretning, gik det bankerot. Men hvorfor skal rigsdagen gennemføre en ordning, der virker på den måde?

Man kan også sige det på en anden måde. I fjor var kornprisen 70 kr., og da gjorde man op, at dette ville bevirke, at der måtte